

fremkalde nogen Competencestrid, fordi vi for-
 kaste Udcastet, det er jo ganske vist, at ved
 denne ene Handling er Intet afgjort; men sæt
 nu, at Regjeringen forelægger for Rigsraadet
 en finantstiel Afgjørelse, Bestindien vedkommende,
 som til en vis Grad gjør Afgjørelsen af de indre An-
 liggender i Fremtiden umulig for os — og det er
 meget rigtigt af et æret Medlem (H. Hage)
 blevet bemærket her igaar, at al Lovgivning
 tillige indbefatter Ret til Afgjørelse af Penge-
 spørgsmaal — saa ligger der et Spørgsmaal
 for, som maa føre til Strid, da vi ikke kunne
 blive staaende ved at sige: saaledes som denne
 Afgjørelse er, underkaste vi os den ikke, thi den
 gjør vor Lovgivningsindslydelse eller vor Con-
 trolindslydelse paa de indre Anliggender i Best-
 indien umulig eller i det Mindste svækker den.
 Det er altsaa langt fordeelagtigere for os, at
 det bliver os, der saa at sige forud ind-
 skranke Rigsraadets Omraade med Hensyn til
 Lovgivningen overfor Pengesager, end at
 vi vente, til det kommer til at tage
 en Beslutning, en Lovgivningsact, som siden ind-
 skranke vor Lovgivningsmagt med Hensyn til
 Begrænsningen af de indre coloniale Anliggender.
 Det er netop denne Definition, denne Fortolk-
 ning af hvad der skal forstaaes ved „de indre
 Anliggender“, og hvorledes Pengespørgsmaals
 Afgjørelse skal knyttes dertil, som vi skulle see
 at fremkalde ved 2den Behandling af denne
 Lov. Jeg troer ikke, at noget Menneske i
 Verden derved, at vi nu henviser den til 2den
 Behandling, kan mene, at vi have indrømmet,
 at vi i mindste Maade kunne have til Hensigt
 at opgive vor Indslydelse paa Bestindens
 indre Anliggender. Hvad mig angaaer, veed
 jeg med fuldkommen Visshed, at, naar denne
 Lovs endelige Skjæbne engang kommer til
 Afgjørelse, og den inden denne Tid ikke er
 bleven forvandlet til en Lov, som fastsætter
 Begrænsningen, men derimod bliver staaende
 som en Lov, der inddrager det Hele, skal jeg
 stemme imod den; thi saa frygter jeg ikke de
 Conflicter, som kunne indtræde, saa ere de
 mindre farlige end den første Afgjørelse. Jeg
 kan derfor ikke Andet end, hvad der nu gjen-
 tagende er sagt, tilraade som Klogskabsregel,
 at holde fast paa det Forslag, vi have, uanset
 den uheldige Form, hvori det fremtræder, og

gjøre det meest Mulige ud af det. Lykkes det
 os ikke at faae noget Godt ud af det, som vi
 kunne bruge, saa have vi Tid nok til at for-
 kaste det paa et senere Stadium, ja, vi have
 det endogsaa i vor Magt, naar vi ville,
 aldrig at lade det komme til dette senere
 Stadium. Forkaste vi det derimod, saa have
 vi givet Sagen ud af vore Hænder, og vide
 ikke, naar og under hvilke Omstændigheder vi
 atter faae fat paa den igjen.

Indenrigsministeren: Til det hele
 Foredrag, som den ærede Rigsdagsmand for
 Svendborg Amts Ste Valgfreds (J. A. Han-
 sen) holdt, skal jeg blot bemærke, at han ikke
 kan have hørt, at jeg igaar udtryffeligt sagde,
 at det, der kunde blive Spørgsmaal om at af-
 gjøre efter § 22, var ikke Spørgsmaalet om
 Coloniernes indre Anliggender, thi det var
 klart, men det var de dermed i Forbindelse
 staaende finantstielle Spørgsmaal. Ligeoverfor
 den ærede Taler vil jeg iøvrigt holde mig til
 kun at berigtige det Factiske og lade det beroe
 derved. Derimod skal jeg overfor det hele
 Thing tillade mig en ganske kort Recapitulation
 af denne Sag. Jeg troer nemlig, at det en-
 gang vil tildrage sig Opmærksomhed, hvor-
 ledes det har været muligt, at denne Sag er
 blevet benyttet til en saa stærk Opposition imod
 Ministeriet. Naar man nemlig vil søge den
 Tankegang, der ligger i Lovforslaget og i Mo-
 tiverne, som, vel at mærke, maa læses i For-
 bindelse dermed, saa forekommer det mig ganske
 klart, at man maa finde, at Regjeringens
 Tankegang har været følgende: Det er neppe
 at undgaae, eller i alt Fald er det meget at
 frygte, at der skal opstaae finantstielle Conflicter
 i Anledning af Lovgivningens Udøvelse ved
 Rigsdagen for Coloniernes indre Anliggender.
 Da Rigsdagen selv engang har i et Udvalg
 udtalt sig for, at disse Anliggender kunde gaae
 ud af de særlige Anliggender, og da dermed
 alt Spørgsmaal om finantstielle Conflicter
 bortfaldt, saa valgte man denne Udvei, og jeg
 kan for min Person forsikre ved min Tre, at
 jeg antog, at Rigsdagen ikke havde Noget
 herimod; men da det erfarede ved Sagens
 Forelæggelse, at Stemningen i Thinget paa
 ingen Maade var for at opgive disse indre